

مراقبت از کودکان در دنیای ناامن بزرگسالان

نوشته: رابعه موحد . روانشناس اجتماعی

از کارکردهای مهم خانواده، تولیدمثل، حفاظت، مراقبت و تامین امنیت و ایجاد زمینه رشد همه‌جانبه فرزندان است. مراقبت و امنیت لازم برای ادامه زندگی سالم جسمانی و روانی از وظایف مهم خانواده است. در همه‌جای جهان کودکان آسیب‌پذیرترین و ضعیف‌ترین قشر جامعه هستند که بدون مراقبت لازم، قادر به ادامه حیات نخواهند بود. بی‌دلیل نیست که سازمان ملل بخشی از کار خود را به حمایت از حقوق کودک اختصاص داده و سعی کرده توجه بشریت را به شکننده و بی‌پناه بودن آنها در نبود حمایت‌های خانوادگی، اجتماعی و جهانی جلب کند.

ما همواره شاهد آسیب‌های جان‌گداز کودکان معصوم در دور و نزدیک خود بوده‌ایم، از آسیب‌های جبران‌ناپذیر در جنگ‌ها، زلزله و ویرانی‌های طبیعی که کودکان به راحتی می‌توانند طعمه تاجران انسان شوند تا کودکان کار که تا نیمی از شب با دندان‌های بهم خورده و تن نحیفشان، فال و دستمال و ... می‌فروشند و ما از کنارشان می‌گذریم، شاید زیر لب بگوییم چه می‌توان کرد؟

اما موضوع دیگری وجود دارد که نمی‌توان در برابر آن گفت چه می‌توانم بکنم و آن مراقبت والدین از کودکان خودشان است. یک سهل‌انگاری کوچک می‌تواند فاجعه‌بار باشد. والدین باید بدانند کودکان، دنیا را با دیدگاه ساده و صلح‌آمیز خودشان ارزیابی می‌کنند. آنان از درک دیدگاه دیگران عاجز هستند و با این ساده‌اندیشی که جهان همان‌گونه است که آنها می‌بینند وارد جهان پیرامون خود می‌شوند.

از نظر پیاژه، تفکر کودکان از نظر کیفی با بزرگ‌ترها متفاوت است و شیوه احساس و تعبیر کودک از جهان با فرد بزرگسال فرق دارد. مفهوم خطر برای کودکان، مخصوصاً قبل از 11 سالگی ملموس و قابل درک نیست و همان‌گونه که یک بزرگسال خطر را درک می‌کند، آن را درک نمی‌کند و فقط به شکل طوطی‌وار آن را می‌آموزد بدون اینکه علایم و معنای نزدیک شدن افراد مشکوک و خلافکار را بفهمد. پس والدین نمی‌توانند به این امید که به کودکان گوشزد کرده‌اند بیرون خطرناک است و نباید از جلو خانه دور شوند، آنها را با خیال آسوده برای بازی در کوچه یا خرید از سوپرمارکت محله، گذاشتن زباله دم در و ... بفرستند.

والدین باید به عنوان تنها نگهبان کودکان خود در خانه و بیرون از منزل وظایف سنگین خود را ایفا کنند. تابستان در راه است و کودکان فارغ از درس و مشق، شاید تنها سرگرمی‌شان بازی با بچه‌های محله باشد و این حق طبیعی آنهاست تا سبک‌بال و به‌دور از سایه مرگبار خفاشان و بیماران روانی و ضد اجتماعی و قربانیان فقر که به طور غریزی برای بقای خود دست تعرض به سوی کودکان بی‌پناه دراز می‌کنند، رها از حصار زندگی آپارتمانی‌شان در کوچه‌ها بدونند و فریادکنان، انرژی خود را با خنده و بازی تخلیه کنند اما چه می‌شود کرد که دنیای ناامن امروز ما چنین حقی به کودکان نمی‌دهد. بیا بید با توجه به شرایط اجتماعی و واقع‌بینی بیشتر از کودکان خود مراقبت کنیم.

منبع: <http://goo.gl/fCZvq>